

ΜΙΑ ΒΕΝΕΤΣΑΝΑ ΠΟΥ ΕΚΥΒΕΡΝΗΣΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η ΣΑΦΙΓΙΕ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Η συνέχεια και το τέλος των κατορθωμάτων της άσπρας Ίταλίδας. Τι άπέβιναν ή Ούγγαρες ή φίλη του Σουλτάνου. Τα μυστήρια του άνακτορικού χαρμίου. Ο ρόλος του Κισλάραχα. Η κεφαλή του Βεζύρη Σιαβούς. Η τραγωδία της Κιάρας και των γυιών της. Οι έκδικητικές Σπαχίδες. Η δύσις ενός άστρου. Η τελευταίες ήμέρες της Σαφιγιέ Σουλτάνας, κ.τ.λ.

Β'.

Συνεχίζουμε την έξιτόχροη των έργων και των ήμερών της Ίταλίδας Σουλτάνας Σαφιγιέ, ή οποία, άφοι έδηλητήριασε την πενήρα της Νορμανδοί, παρέδωκε την Ούγγαρεζα έρωμένη του άνδρός της στον Κισλάραχα.

Ήταν περασμένα τα μεσάνυχτα, όταν ο άρχιεπίσκοπος των σουλτανικών άνακτορών οδήγησε την Ούγγαρεζα, από μια μυστική πόρτα του άπειράτου κήπου. Ήξε από τα Σαράι, την άναρχαση ν' ανεβή σ' ένα αμάξι και την έφερε σε μια έορμηκή άμαρραλιά του Βοσπόρου. Ή δουρατισμένη Ούγγαρεζα έστρεψε από το φόβο της. Σε μια στιγμή θέλησε να φωνάξη, *άλλ' ο Κισλάραχα* κατέπαιξε τις φωνές της ή ένα μαντήλι, που της έδωσε στο στόμα...

Μια βόρρα με τρεσσόνες κορημάτες, σιωπηλούς σαν το Χάρο, έπεριμενε καί. Ο Κισλάραχας έσπρωξε το θύμα του μέσα, ή βόρρα άπεμαζορήθη στα σκοτεινά γυιά του Βοσπόρου που άντικαθάρειζαν τις μυριάδες των άστρων, πλάσματα πέρα, προς την Άσιατική άκρη και χάθησαν...

Από τη νύχτα αυτή κανείς δεν είδε την άσηρη Ούγγαρεζα, το θύμα από της γενναίαςς Ήλειος. Τα φώτα του Βοσπόρου έφλιντάναν με το άδραδαρο σόμα της, όπως με τα κορμιά τούσων άλλων γενναίων του χαρμίου...

Όταν έμαθε τον ξαγνικό θάνατο της μητέρας του, ο Σουλτάνος έμεινε κατάπληκτος. Ήξερε ότι ή μητέρα του, άν και ηλιονήνη, ήταν γενναία θανατής χάριτος. Μήτρε λοιπόν ού έσπορες. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι ή άγαπημένη του Σαφιγιέ ήταν ίσως έξεννη από ξενατόριε της ασπαής του μητέρα τόσο βασιτικά εκεί όπου ηγαυον οι άνθρωποι και δεν ξαναγεννίζον. *Άλλ' ή πονηρή Ίταλίδα* έποκρήθε τόσο καία τη λεπτήμη για τη συμφωία του χητέρας τη φιλόδοξη γαρού του Μεγάλου Κηρίου της, ώστε ο Μουράτ δεν έτόλησε ν' αναφέρει στη Σαφιγιέ τις ίσπορίες της. Η νεκροφα ήταν άγνωστή τότε, και ο χαρτεχματισής της Σουλτανιστέρας, κατά παράδοξο τρόπο, την ίδια βραδιά του θανάτου της γίναρε άφαντος, σαν την Ούγγαρεζα. *Όπως και άν έξη το πράγμα, και άν ήθελε ο Σουλτάνος να έξικαρίθει το μυστηριώδη θάνατο της μητέρας του, όλκι μπορούσαν να ένοχοποιηθούν εντός της Σαφιγιέ Σουλτάνας...*

Μετά τα γεγονότα αυτά, ή Βενετσιάνα γίναρε παντοδύναμη. Ο νοηδός και άδύνατος τον χαρκτηρή Σουλτάνος υπεταχθή εντέλει: στα θέλημά της. Ή Σαφιγιέ άνακατέινε και στην πολιτική, κυβερνώντας, άπιο από τα χαρμιά του χαρμίου, την Τουρκική Αυτοκρατορία, διορίζοντας τους Βεζύρηδες και τους Βαλίδες. Είδιθε μετά το θάνατο της πενήρας της, έβηρησε την κεφαλή του Ζιαβούς του Μεγάλου Βεζύρη και γαυρού του Σουλτάνου. Ή γενναία του Ζιαβούς καθόθηκε με πολλά δάματα να τον σπείη, *άλλ' ή έκδικητική Ίταλίδα* επέτρεψε την φασιστική λάσπη του και βιανουσιήθηκε ή αυτή.

Ή Σαφιγιέ ήταν πόρταμα τρομακό δαστηρία και άπομαρμητική γενναία. Μετά το θάνατο του Μουράτ, ή Σαφιγιέ, καθόθηκε να διατήρησι άσφαρη την έπορμή της. *Άλλως τε σ' αυτήν έφαιε ο γυός της Μοιάμεθ ή Γ'* την ανάσσει του στο θάνατο. Γιατί, τη στιγμή που πέθανε ο Μουράτ, ο γυός του έβησε από την Κωνσταντινούπολη. Ή Ίταλίδα από φόβο να μη γίνη ένανάστης στο Παλάτι, καθόθηκε να κρατηθή μυστικός ο θάνατος του άνδρός της, ως όποι είδοποιήθηκε ο γυός της Μοιάμεθ και έβησε στο Σαράι. Και έτσι, όη μόνο ο λαός, *άλλα και ή Ύψηλή Πόλη* έμείθαναν ασχεχώνος το θάνατο του Μουράτ και την άνάσσει του θάνατο του γυός της Σαφιγιέ, Μοιάμεθ του Γ'. Για να γίνη όθως αυτό, έγραβάρισε να ταξιδιέρων μυστηριώδως, στην άλλη όση, 19 άλλω γυιά του Σουλτάνου, που τους είχε κάνει ο Μουράτ προτήρητα με άλλες γενναίες!

Από άγαλή και ενχομοσίσην ο Μοιάμεθ, άμνη τη μητέρα του να... διοική από τα παρσάκινα το Κράτος. Την έφορτασε με δώρα. Για τα μικρά έξοδά της, της έγάρισε τα εισοδήματα της Κύτρου. Κάθε χρόνο στο Μπασιρά, της έδινε δώρο 300,000 άσπρα...

Ή αλήθεια όμως είναι ότι ή νέα Σουλτανιστέρα άγαπούσε έπεροβόλκα το γυό της. Ή σπορή της μάλατα την έσπρωξε και ού ένό έγκλημα θανάτου της σφαγής, έγκλημα άποτροπαιο: Συνέβησαν δηλ. τα έξής:

Κάποτε παρουσιάστηκε άναρχη, σύμφωνα με τη συνήθεια των παλιών Σουλτάνων, να έκατορτεή ο γυός της έπί κεφαλής του στρατεύματός του. Ή Σαφιγιέ, τρέμοντας για τη ζωή του Μοιάμεθ της, θέλησε με κάθε τρόπο να τον κρατήσει στην Κωνσταντινούπολη, μακριά από τους κινδύνους των μαχών. Λοιπόν έβησε το έξής: *Αυτή ή άλλοτε Χριστιανή, έλησώνησε* κάθε δεσπό με τους διωθήσεις της, έβησε ανθρώπους της και έβαναν στην Πόλη σφαγής χριστιανών. *Έτσι άναρχαση* το Σουλτάνο να μη ζωνηή από την Κωνσταντινούπολη, από φόβο έκορήσεως παραγών...

Ο ίσπορος λέει ότι δεν έπυθε σημαντική θέσις στο Κράτος και να μην την είχε ποζιή ή Σαφιγιέ. Πούρησ άζομη και τη θέσι του Μεγάλου Βεζύρη, και ήταν του Σειχουσίάμη. *Έπειδή όμως, φρονιά, δεν μπορούσε να βγή από το χαρμίο, είχε δύο μισέτες* για τις υποθήσεις της. Ο ένας ήταν ο έξομότης σινατιστής της Πάτσι ή Χαλήμ Πασάς, ο οποίος με την προστασία της, διορίστηκε μ ο ο σ τ ε σ α ο ρ ης δηλ. *Επίτροπος του Μεγάλου Βεζύρη. Ο άλλος μισέτις* της ήταν μια Έβραιοπούδα, Κιάρα τ' όνομά της, ή οποία έπαρνήθηκε στο χαρμίο ή άσπατα και διαφόρα φτεσιαία, έμειοαβόλαση στη Σαφιγιέ για τις ποζιόμενες δημόσιες θέσεις και γενναία άνακατέινε στην ήψηλή πολιτική.

Ή Κιάρα έξικατέινεσ προ πάντων τα Ίταλικά συμφέροντα. Οι Μπαίλοι (προσβηταί) έφαιλαν τις έπιτηγίες τους στη μεσολάβη της. *Άλλ' έπί τέλος ή υποθήσεις της Κιάρας* έπέφρασαν και την κατοσορή της. Κάποτε της ήρωε ή κακή έμμενσε: ν' αναμυχή και στο στρατό, και να του έπιβάλη γενικό άσχηγο έναν έρωμένο της. *Ίταλό έξομότη.* Οι Σπαχίδες έμμενστήσαν, άραχας τα όπλα να έφοβήσαν να τα κάνουν όλα θάλασσα. *Ο Χαλήμ Πασάς* (δηλ. ο Πάτσι), φοβόμενος ήχι μόνο για το κεφάλι του, *άλλα και για το κεφάλι της Σαφιγιέ Σουλτάνας,* άπεγάρισε να θυσιάση την Κιάρα...

Έγγραψε λοιπόν στους Σπαχίδες ότι, για να ικανοποιηθούν, παραδίνει στη διάθεση τους την Κιάρα και τους τρεις γυούς της, και την έπιστολή του αυτή την έστειλε με τα ίδια τα θύματα, τα όποια δεν ίσπορίζονταν καθόλου, ότι έφρασαν στους δημίους τον ή θανατική τους καταδίχη!...

Μόλις έδιδάσαν το γράμμα οι Σπαχίδες, έβγαλαν τα γαταγόνα και κατασοματίσαν την Έβραιοπούδα και τα παιδιά της. *Υπήρχε όμως α' ένας τέτατος γυός,* ο οποίος καθόθηκε να γιάτρωσ τη ζωή του. Ατός γίναρε μισοκλήματος.

Ή περισοία της Κιάρας, έη τα έκατορμαία όπλα, μισορίστηκε μεταξύ των Σπαχιδών. *Έπειτα οι έκδικητικοί αυτοί Σπαχίδες* ζοήρα να τα κορμιά των θημάτων τους σε κομμάτια και τα κάρσφονα στις πόρτες όλων έξενων που χροσοτίσαν τις θέσεις τους και τ' αξιόμωμά τους στη μεσολάβη της Κιάρας.

Ή Σαφιγιέ δεν ήξερε τίποτε άπο την έγκληματική άνάμει του Πάτσι στην τραγή αυτή έξολοθέρση της Κιάρας και των παιδιών της. *Έν τούτοις, άν και έκατάλαβε, ότι ή θυσία της σινενοχών της* ήταν άναρχαία για τη διατή της σωτηρία, όη μόνον δεν έξέφρασε την ενχομοσίσην της στον Πάτσι, *άλλα και...* ένήγησε να πιωθή!

Άγρον ζωρό ύστερα από τα γεγονότα αυτά, έδωσε και το άστρο της Ίταλίδας Σουλτάνας. Πέθανε ο γυός της Μοιάμεθ ή Γ' και στο θόνο των Οσμανιδών ανέβηκε ο έγγυός της Άχμέτ ή Ορμυζόμπος από τον πατέρα του.

Ή πόση πρής του νέου Σουλτάνου ήταν να έξορή τη γαυιά του Σαφιγιέ στο λεγόμενο Παλιό Σαράι... *Έπει, μακριά άπ' τον κόσμο, ή άλλοτε πιασχηνη Σουλτάνα* έζησε 14 άζομη χρόνια, με την άνάσσει της παλιής της δόξας και παντοδύναμιας, που είχε κρατησει τριάντα δόλομη χρόνια.

Το όνομα της Σαφιγιέ Σουλτάνας έμεινε αλησινόητο ως σήμερα. Στο Σκούταρι, στην Άσιατική άκρη του Βοσπόρου, *ιτάχονταν τουρ-*

Πόσες, αλλοίμονο, δεν θέρισε ο Χάρος!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Από τους συγχρόνους πλουσιωτέρους ανθρώπους της Γερμανίας:
είνε και ο τέως Κάιζερ, ο οποίος έχει περιουσία 450,000,000 μάρκου περίπου!...

—Υστερα απ' αυτόν έρχεται η Βέρθα Κρούπ, με 320,000,000 μάρκων.

—Ένας μανιώδης Άγγλος στατιστικολόγος, ο Τζών Κλάγκ, ανεκάλυψε τελευταία, ότι οι λόγοι που έξεφώνησε δημοσία ο Λόυδ Τζώρτζ καθ' όλη τη διάρκεια της πολιτικής του ζωής, περιελάμβαναν 44,000,000 λέξεις και θα μπορούσαν ν' αποτελέσουν 800 τόμους μεγάλου σχήματος.

—Στην Αμερική, το φερό το κανισίματος το έχει σήμερα ένας ήδατος, ο Έντουιν Μπλντ. Κατσίει, ο άθεοφόρος, 55 ποιμα την ημέρα!

—Το ύπουργείο της Ηαδείας των Ήν. Πολιτειών στον πρόπολογοισμό του τρέχοντος έτους ανέγραψε το ποσό των 4,000,000,000 δολλαρίων για την κατοικήτη μοναχία εκπαίδευσι των Αμερικανολαίδων. Ας τ' άκουσι ο κ. Παπαδόπουλος.

—Στις έμπορικέσ σχολές της Άγγλίας, κατά τον περασμένο χρόνο, εφοίτησαν 1,600,000 μαθητά.

—Σε όλόκληρη τη Γαλλία υπάρχουν 4,000 αίθουσας κινηματογράφου και στην Τουρκία 155!

—Το Αμερικανικό ύπουργείο των Στρατιωτικών ζοδώνει κάθε χρόνο 500,000,000 δολλαρίων περίπου για... γλυκίσματα, τά όποια, φυσικά, καταδοχοχίζουν οι Αμερικανικοί στρατιώται.

—Στά άρχεια της Σκόλας—Γαϊόρ, της περιήμης Άγγλικής άστρινωίας, φρόλλανται δικατάκτά άποτέλεματα 1,725,000 κατοικούν, Έγγλίζων και άλλων έθνικωτήτων.

—Στο Έθνολογικό Μουσείο της Ρώμης βόισονται έγγραφα, από τά όποια άποδεικνύεται ότι ή άνακάλυψις της Αμερικής υπό του Κολόμβου έτοιγισσε στην πολιτεία της Γένοας 145,000 φράγκα!

—Τά πρώτα σπία της Νέας Υόρκης χτίστηκαν τό 1624, υπό της όδηγίης του Γάλλου άρχιτέκτονος Ζές ντε Φορέστ.

—Ο Έδσελ Φόρντ, γιός του Αμερικανού βασιλέως των αυτοκινήτων, παρ' όλη την κολλοσιαία παροχή του περιουσία, εργάζεται και ως άερολοχος στην μεταφορά τού ταχυδρομείου μεταξύ Ντετρόιτ—Σικάγου, κερδίζοντας 600 δολλάρια μηνιαίως.

—Ο πληθυσμός της Πετροπόλεως, κατά την τελευταία άπογραφή που έγινε πρό τριμήνου, άνέρχεται σε 2,125,000.

—Σε μιá έκδοσι κανών και οιαγράφτων, που γίνηκε πρό μηνός στο Βερολίνο, έξετέθη ένα ποσό, κωμικένο από έκλεκτό κανό Κούδας. Το ποσό αυτό είχε μήκος 3 μέτρον και διάμετρο 45 περίπου πάντων!...

—Στό Παρίσι ένα φαρμακείο άναλαγεί έπί 1,200 κατοίκων, στο Βερολίνο έπί 1,800, στη Ρώμη έπί 2,000, στο Λονδίνο έπί 3,500 και στη Νέα Υόρκη έπί 5,000.

Η Ιταλία, κατά την λήξισαν έξαμηνιαν του τρέχοντος έτους, έπέστη ζημία από άπαιχματα άεροπλάνων 142,000,000 λιρετών.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

κά σχολεία που χτίστηκαν απ' αυτή και φέρουν άξίωτη τ' όνομά της. Σε τσίμα και άλλα δημοσία χτίμα διαβάσει κανείς σε μαρμαρίνες έπιγραφές τό όνομα της Σαργιτέ Σουλτάνας. Έξοδεν πολλά για τό στατό και τις πολεμικές έτοιμασίες του Οθωμανικού κράτους. Έστειλε χάποτε και στην Κόκκωρα χτίματα, να δοθούν στην οικογένεια μιás παιδικής της φίλης που έζητοχρη.

Δέν ύπηρχε φιλόλογη ή Σαργιτέ Σουλτάνα. Σκοπούσε με άλλο χροίο τά πλούτη της. Άλλά τά μεγαλύτερα ποσά τά έδωσάς για ν' αγοράσί ήσάες κοπέλλες, τις όποιες χρίσσε στο γιό της Μουάττ. Τού είχε καταρτίσει τό πλουσιότερο χωριό που άνοχτησε ποτέ Σουλτάνας. Σπνήθηκε να λέη, ότι ο Σουλτάνος της Τουρκίας έφερε να διασεκάχη με πολλές και διαζωές κωμωχικές γυναίκες, για να μη παραδοθή στις θέλησεις μιás μόνης γυναίκας και έποδοικωθή... όπως ο πατέρας του! Μα πόσες, αλλόμονο, απ' τις γυναίκες αυτές δέν θέριζε ο χάρος για ένα κωσάτιο της Σαργιτέ!...

Αυτή ήνε ή ιστορία της Βενετσάνας, της μοχρής κόρης του διοικητού της Κερκίνας, ή όποια, κωληθείσα σκλάβα από πειρατάς, κωτόφθωσε με την όμορφιά της και την έτακτη έξυπνάδα της, όχι μόνο να γίνη πρώτη Σουλτάνα, αλλά και να διεθιχί τις τυχές της μεγάλης Οθωμανικής Αυτοκρατορίας: έπί μιá όλόκληρη τριακονταετία.

Ένας Βενετσάνος ποιητής, συγγενής της άλλουτε Άναμαπέλας Μπάφα, όνοματι Βισεντζός Μπάφα, κωζότανε γιατί ή οικογένεία του έβγαλε και μιá Σουλτάνα κ' έγραψε όλόκληρη όδη γ' αυτήν, σε δικάστιχα, στο βενετσάνικο ιδίωμα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΜΥΡΝΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Από την προαιώς εκδομένην ανθολογήν του Νουναίου ποιητού κ. Μιχ. Αργυροπούλου).

Η ΚΕΡΑΤΟΧΩΡΙΤΙΣΣΑ

Έσένα που σ' αγάτηρα κ' άκόμα σ' αγιότο
—όχι πώς θα σ' το πώ!—
μιά π' άλλον πήρες τ' όνομα και μιá που δέ σ' έπληρα,
δέν να σε κάνω χόρα,
Γιατί και σ' έχόμισσε από την ήσυχία μου,
—ήματων, Παναία μου!—
και την καρδιά μου βούτηξες, με τη δική σου λαίμα,
στη θλίψη και στα μαύρα,
Τά βιάσάνυ μου τάριασε με πόνον ο ντουναίς,
—κ' ύπτερα, λέει, φταίει ο φονιάς!—
και μ' έχωσαν ή μάνα μου, και στο μείσσι βόημα
της πίκρας μου τη γλώκα.

Χού πιά δέν έχω γιού δουμά με σε κωμωχός και κλάματα,
—δέν θέλω πια μαλάματα!—
και τόπα τ' άγαστήρι μου κ' άν κωμωχεν και κάτι,
το βγάλαν στο μετσίτσι.

Κι' όπως σου μήτε γρονάς για να με δής στο δρόμο σου
—την πίστη και τό νόμο σου!—
και πούλησες την πρωτινή καρδιά σου με στεγάνι,
που ένας πατάς κ' όχι ή πάλια μου Άγάθη σουχέ βάνει.
Μιά χροιά δέν θα τόν γαυή κ' άλλου του, όπου τόν βρω!
—έτσι, μιá τό Σταυρό!—
θα σου τόν στείλω σηκωτό, κ' άς λωσώ μες στη χόρη:
αριν να με θάρουν μέσα κεί, θα σου τόν έχουν άθαυ...

Η ΦΑΣΣΥΓΑΙΩΤΙΣΣΑ

Μεταχρονή του Φασοβιά κ' όμοιοφονιά του κόσμου,
που σούπλεταν σεράγια,
για βάλε με στην πόρτα σου να βωδ τό νού μου, φως μου,
για λώσε μου τά μάγια!

Άπ τό πρωό σταλαματιό δέν ήτια στην ταβερνα
σε είδα κ' έβγαζα στοιπά!
όχι! κέρνα με τό μάτια σου, με τό κωμύ σου κέρνα,
μήπως τό ντέττι μου κωπή!

Με τά παχνίδια σου σφωστό τά πύθη μου τά γίλια,
που μ' άγοστρών, βασιλίσσα
πές μου δυό λόγια όλογορνα με τά γλώκα σου χείλια,
κ' άκόμα δέν τά φίλησα!

Έχω κωμωχούρα και δικούς και συντροφιά ξεφτέρια,
για να σε κλέφω, μάτια μου,
Πέρα ο πατάς μας κωρτωσά λαμπάδες μας τ' άστέρια,
κ' εν' οι λοχιάδες τ' άτια μου!

Έλα, κ' έζει που θα σταθή ή αγάτη μας να σμάχη,
δέν να ξεπνήσουν τά ποκιά,
κ' ή γής σ' άνθοις και σε κωποτάς τη γέννα της θα δειχί,
με τά δικά μας τά φιλιά.

Μά πάλι κ' άν δέν μ' άγατάς, κωπησόν με λιγάτο
μη θές να βασανίζονα:
την κάρνα σου όλη μάζωσε και χάνε τη φαρμάα
και πότισε με να σβηστό, να μη σε σούλαρίζονα!

Η ΧΑΝΙΩΤΙΣΣΑ

Ρέ Στόλια, τη ζοδένισα και φέρνας τά παιχνίδια
κ' άνάβει τό μεράσι σου;
Στό κωπυλοκώτα τί κωρας στα ίδια και τό ίδια,
και φέρεις στο ζενιχίωμα, έξυπνόν τό σαπάτα σου;

Σά σφουγγαρίω, τί κωπιάς με λιγωμένα μάτια
τ' άφράτα τά μπαζάκια μου μες στα θολά νερά;
Τι μου έζοχίσεις με τό νού τό ροιχα σε κωμωχία;
Και τ' άζ! κ' άβάζ! σου, ρε, γιατί την πόρτα μου βωρά;

Πρωό—πρωό, τί μ' άκωποθές σάν έπλοο στα σοκία,
και με τωπάζεις άτια κωμωχούρα και φτωγάδα μου;
Τι με ποτίζεις, στα καλά κωμωχία, φαρμάα
και μου κωλάνεις την τήχη μου μπροστα στη φιλενάδα μου;

Ντροπή! να στα μωστίσια σου και στο μαζού σου μετό!
να κωραπνέης σποτιμοχός κάθε όμα με την κάρνα σου.
Μη λογαμίζης απ' τά με ν' άκούσης μωρολόδι!
—Άν τάχτηρες για σόποτινα, θα τόκανεσ τό τάμο σου.

Βοέ, άν ένε αγάτη κ' άν πονή στ' αληθινά ή κωρ-
(διά σου,
κ' άν με ζήτ' για ταίρι σου, γιατί δέν μου τό λές;
Μ' άν πάλι για κωμιά κωρά μ' έπλησε, άντε χλάσει,
μη σούβρη κωμιά ξόφορση και στα σαστά σου
(ωλάς,

